

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-674-4-73>

**CHALLENGES IN THE INTERACTION OF PUBLIC
ADMINISTRATION ENTITIES WITH MEDIA ORGANIZATIONS
AND INTERNATIONAL INSTITUTIONS**

**ПРОБЛЕМИ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОЇ
АДМІНІСТРАЦІЇ З МЕДІА-ОРГАНІЗАЦІЯМИ Й
МІЖНАРОДНИМИ ІНСТИТУЦІЯМИ**

Borovyk L. A.

*PhD in Pedagogy, Associate Professor,
Corresponding Member of International
Personnel Academy,
Associate Professor at the Department of
Criminal Law and Administrative Law
Disciplines,
Academician Stepan Demyanchuk
International University of Economics
and Humanities
Rivne, Ukraine
ORCID ID: 0000-0002-8997-0577*

Боровик Л. А.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
член-кореспондент Міжнародної
кадрової академії,
доцент кафедри кримінально-правових
та адміністративно-правових
дисциплін
Міжнародний економіко-гуманітарний
університет імені академіка Степана
Дем'янчука
м. Рівне, Україна
ORCID ID: 0000-0002-8997-0577*

Проблематика взаємодії суб'єктів публічної адміністрації з медіа-організаціями неодноразово була предметом дослідження ряду науковців. Так, до прикладу, Н.В. Мирна та О.В. Стасюк вказують, що взаємодія органів публічного управління та інститутів громадянського суспільства є ключовою умовою демократичної трансформації українського суспільства. На сучасному етапі державотворення, підкреслюють автори, ця взаємодія перебуває в стані становлення і потребує ґрунтовного теоретичного осмислення та практичного вдосконалення. Аналіз наукових джерел, наголошують Н.В. Мирна та О.В. Стасюк, засвідчив поступову еволюцію розуміння сутності публічного управління від традиційного адміністрування до широкої суспільно-політичної взаємодії. Органи публічного управління розглядаються як відкрита система, що тісно взаємодіє з громадськістю та делегує частину своїх повноважень інститутам громадянського суспільства. Водночас українська практика публічного управління все ще зберігає низку рис бюрократичної закритості та дистанціювання від потреб громадян. У підсумку згадані вище автори наголошують, що розгалужена мережа громадських інституцій є запорукою демократичного розвитку. Інститути громадянського суспільства виступають посередниками між владою і громадянами, забезпечують

реалізацію суспільних інтересів та здійснення громадського контролю. Проте, в Україні інституційна слабкість та ресурсна обмеженість громадських організацій досі стримує розвиток повноцінного партнерства з органами публічної влади [1].

Р.Р. Шаріпов провівши аналіз взаємозв'язку між державними інститутами, засобами масової інформації та громадянським суспільством акцентував увагу на необхідності інтегрованого підходу до управління інформаційними потоками. Впровадження принципів відкритості, транспарентності та наукової обґрунтованості комунікативної політики сприятиме її ефективному функціонуванню та відповідності стратегічним національним інтересам. Значна роль у комунікаційному процесі належить засобам масової інформації, які виконують як інформаційну, так і ідеологічну функцію, впливаючи на громадську думку та формування політичного дискурсу. У воєнних умовах інформаційна безпека набуває особливого значення, а багатоканальна система комунікації сприяє збереженню стабільності та протидії дезінформаційним кампаніям. Розвиток комунікаційної політики держави вимагає подальшої модернізації нормативно-правових механізмів, адаптації до цифрових технологій та удосконалення механізмів взаємодії між владою, медіа та суспільством. Використання сучасних медійних технологій у державному управлінні дозволяє підвищити рівень довіри громадян, забезпечити ефективне функціонування демократичних інститутів та сприяти стійкості держави у сучасних глобальних і регіональних викликах [2].

О.О. Єрмоленко наголошує, що основна проблема взаємодії медіа та публічної адміністрації полягає не лише в недостатній комунікації, а й у відсутності цілісної системи стратегічного управління інформаційною політикою та взаємодією із засобами масової інформації і громадськістю. Зокрема, авторка здійснюючи аналіз сучасного стану комунікації та проблем виявила такі системні питання в діяльності органів державної влади, які перешкоджають ефективності їх роботи: відсутня координація між центральними та місцевими органами влади щодо середньо- та довгострокових планів комунікаційних цілей і відповідних заходів для їх досягнення; незавершеність роботи Центру (структурного підрозділу, відповідального за реалізацію комунікаційної стратегії) з управління та координації всього циклу публічної комунікації (включно з комунікаційними ризиками), з необхідними повноваженнями, розподілом функцій і взаємодією для досягнення спільних результатів усіма залученими відомствами; органи державної влади зосереджені на реалізації тактичних заходів, а не на системній комунікації для досягнення результатів. Центральні органи виконавчої влади

зосереджені на реалізації затверджених комунікаційних стратегій, але відсутнє фінансування для регулярного моніторингу ЗМІ та досліджень результатів комунікації, що безпосередньо впливає на якість планування та реалізації заходів; складні системи звітності про виконання заходів і бюрократичні перепони у внутрішніх процесах; недостатня обізнаність державних службовців, залучених до комунікації, з відповідними темами; недостатня кількість комунікаційних кампаній для громадськості як на національному, так і на місцевому рівні; інформаційні операції, спрямовані на дискредитацію органів державної влади; недостатня медіаграмотність громадян для правильного оцінювання дезінформації про діяльність органів державної влади [3]. Таким чином, наведені О.О. Єрмоленко проблеми свідчать, що взаємодія медіа та публічної адміністрації в Україні характеризується недостатньою системністю, стратегічною неузгодженістю, слабкою інституційною координацією та недостатнім використанням сучасних механізмів публічної комунікації. Це призводить до зниження прозорості діяльності органів влади, ускладнює оперативне інформування громадськості, послаблює довіру до державних інституцій і підвищує вразливість інформаційного простору до дезінформації. Для вирішення цих проблем необхідно вдосконалити систему стратегічних комунікацій, забезпечити координацію між органами влади, розвивати професійні компетентності державних службовців у сфері медіакомунікації, посилювати співпрацю із засобами масової інформації та підвищувати рівень медіаграмотності населення.

Отже, аналіз наукових підходів дає підстави стверджувати, що взаємодія суб'єктів публічної адміністрації з медіа-організаціями в Україні залишається недостатньо інституціоналізованою та характеризується відсутністю цілісної системи стратегічних комунікацій. Попри поступовий перехід до моделей відкритого врядування, у практиці діяльності органів публічної адміністрації досі зберігаються прояви бюрократичної закритості, недостатня координація між суб'єктами владних повноважень, переважання тактичного над стратегічним підходом до комунікації, обмежене використання сучасних цифрових інструментів і механізмів моніторингу, а також недостатній рівень взаємодії з медіа та інститутами громадянського суспільства. Це негативно позначається на прозорості діяльності органів влади, якості інформування населення, рівні суспільної довіри та стійкості інформаційного простору до дезінформаційних впливів. Відтак першочергового значення набуває формування системної моделі взаємодії, що ґрунтуватиметься на принципах відкритості, стратегічного планування, міжвідомчої

координації, партнерства з медіа та функціонуванні дієвих консультативних і моніторингових платформ.

Література:

1. Мирна Н. В., Стасюк О. В. Теоретичні засади взаємодії органів публічного управління та інститутів громадянського суспільства. Теорія та практика державного управління. 2024. № 2 (79). С. 165–183. DOI: <http://doi.org/10.26565/1727-6667-2024-2-08>
2. Шаріпов Р. Р. Зміна взаємовпливу засобів масової інформації та влади в умовах загострення війни між Росією та Україною. Politicus. 2025. № 1. С. 107–112
3. Єрмоленко О. О. Комунікаційні стратегії в державному управлінні: стан реалізації та проблеми. Актуальні проблеми права та публічного управління. № 3. 2024 С. 20–24. URI: <https://repo.btu.kharkov.ua/handle/123456789/55869>

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-674-4-74>

INSTRUMENTAL PROVISION OF REGIONAL ENVIRONMENTAL POLICY IN UKRAINE: CHALLENGES OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT

ІНСТРУМЕНТАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ: ВИКЛИКИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Drok H. M.

*Head of the Territorial Department
of the State Judicial Administration of
Ukraine
in Kirovohrad region
Kropyvnytskyi, Ukraine
ORCID ID: 0009-0002-9341-2516*

Drok G. M.

*начальник управління Територіального
управління Державної судової
адміністрації України в
Кіровоградській області
м. Кропивницький, Україна
ORCID ID: 0009-0002-9341-2516*

Ефективність впровадження регіональної екологічної політики перебуває у безпосередньому взаємозв'язку із дієвістю інструментів, що обираються владних суб'єктами, соціальних, ландшафтних та географічних характеристик відповідних територій. За оцінками зарубіжних дослідників до системи інструментів регіональної